

- О-о, чакай, бае! Още не си стоялъ и минутка!
- Тежко ми е, задушвамъ се-е!
- Търпи, търпи! Като стане време, ние сами ще те откопаме!
- И загледахме въ строшения часовникъ на баща ми.
- Ама умирамъ бе-е! — изкъкра той като задушенъ.

Повдигнахме дрехата. Лицето на Любчо бѣше станало синьо-зелено. Очитѣ му — изпъкнали и налѣни съ кръвъ. Дѣхътъ му тежъкъ като на изморенъ отъ бѣгане, и изъ жглитѣ на устата му излизаха слюнки.

— Охъ, олеле, умирамъ! — извика силно той и надигна струпаната земя.

— Да го извадиме, ей!

— Море, не видите ли, че дяволува!

— Какво дяволува бе, я вижъ, какъ страшно премѣта очитѣ си!

Грабнахме лопатитѣ разтреперани отъ страхъ. Ами ако Любчо умре?

Искахме да гребемъ по-много, но като че ли ржцетѣ ни се схванаха и изхвърляхме едва ли по две-три буци.

Бѣхме отринали вече гърдитѣ му, когато случайно надникна презъ зида Любчовия баша.

— Какво правите бе? — засмѣ се той, но щомъ видѣ примрѣлия си синъ, като лѣвъ се метна презъ зида, измъкна Любчо изъ гроба и го взе на ржце.

— Какво бе, сине, какъ? Защо? Кажи ми бе, татковото! Тия ли щѣха да те уморятъ! — изпищѣ той като на мъртвецъ.

Прѣснаха се другитѣ деца. Само азъ останахъ.

— Ние, чичко, не сме виновни. Той самъ поиска, — и заплакахъ.

Пробудилъ се като отъ сънь, Любчо тихо проговори:

— Вѣрно, татко, като арапина на представлението.

Спрѣха сълзитѣ ми, като чухъ слабия гласецъ на другарчето си.

— Брей, брей, — удари се въ главата Любчовия баша, — хубаво представление щѣхте да направите на връхъ събора!...

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ЕСЕНЬТА ПРИСТИГА

Нѣкжде далече

отлетѣха вече

въ дълги върволици

всички пойни птици.

Изъ гората глуха

вътъръ само духа

и отъ китни клони

листъ по листъ се рони.

Съ викове и пѣсень

златокоса есень

отъ далечъ пристига

съ писана талига

и събра децата

вредомъ изъ махлата.

Тя имъ носи цѣли

гроздове узрѣли,

зрѣли и зелени

ябълки червени

и като мингуши

златожълти круши.

Атанасъ Душковъ